

Miary dobrobytu

20
minut

Cel

Poznanie i interpretacja mierników wzrostu i rozwoju gospodarczego.

Metody i formy pracy

Praca w grupach, dyskusja.

Materiały i warunki realizacji

Przykładowa lista wskaźników.

Przebieg zadania

Uczniowie wcześniej w grupach zbierają dane statystyczne dotyczące wybranych przez nauczyciela krajów.

Następnie na tablicy wypisujemy nazwy państw. Dla przypomnienia definiujemy podstawowe mierniki wzrostu gospodarczego: PKB, PNB i PNN. Potem każda grupa uzupełnia poszczególne wskaźniki. Czyli, po kolei wpisuje się PKB per capita dla każdego kraju, po czym następuje krótka dyskusja, czy jest to dobra miara dobrobytu. Potem w podobny sposób omawia się i wpisuje poszczególne wskaźniki.

Nauczyciel może wcześniej ustalić listę mierników lub też pozostawić je do wyboru uczniom.

Przykładowa lista wskaźników

1. PKB per capita według kursu i PPP;
2. Przeciętna długość trwania życia;
3. Liczba studentów na 1000 mieszkańców;
4. Liczba osób z wyższym wykształceniem na 1000 mieszkańców;
5. Liczba lekarzy na 1000 mieszkańców;
6. Liczba aparatów komórkowych na 1000 mieszkańców;
7. Liczba komputerów na 1000 mieszkańców;
8. Liczba telewizorów na 1000 mieszkańców;
9. Udział oczyszczanych ścieków w ściekach ogółem;
10. Przeciętna płaca.

Podsumowanie

Zwolennikiem tezy, że jest to dobra miara, jest na ogół zespół, który ma najkorzystniejszy wskaźnik. Czyste PKB jest wyznacznikiem wielkości gospodarki – jednak jest złą miarą zamożności społeczeństwa, ponieważ nie uwzględnia liczby ludności. Z tego powodu jako miarę dobrobytu powszechnie używa się innego wskaźnika, którym jest PKB per capita (czyli PKB w przeliczeniu na jednego mieszkańca).

Oczekiwane osiągnięcia ucznia

Uczeń:

- ▲ definiuje PKB, PNB i PNN,
- ▲ wymienia podstawowe miary dobrobytu oraz porównuje ich wartości dla różnych państw.